

Ο Ληστής και ο Ασκητής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

monk 112

Image not found or type unknown

Ήταν ένας γέροντας ασκητής και αναχωρητής, όστις ασκήτευσεν εις τόπον έρημον χρόνους εβδομήκοντα με νηστείαν και παρθενίαν και αγρυπνίαν. Εις τόσους δε χρόνους όπου εδούλευε τον Θεόν δεν αξιώθη να ιδή καμμίαν οπτασίαν και αποκάλυψιν εκ Θεου.

Και ελογίασε και έβαλε τούτο εις τον νουν του λέγων: «Μήπως δια καμμίαν αφορμήν όπου δεν ηξεύρω εγώ δεν αρέσει του Θεου η ασκησίς μου, και η εργασία μου θέλει είναι απαράδεκτος· δια τούτο δεν δύναμαι να αποκαλυφθώ και να ιδώ κανένα μυστήριον».

Ταύτα διαλογιζόμενος ο γέρων άρχισε να δέεται και να παρακαλή τον Θεόν περισσότερο, προσευχόμενος και λέγων: «Κύριε εάν άρα σε αρέση η άσκησίς μου και δέχεσαι τα έργα μου, δέομαι, σου ο αμαρτωλός και ανάξιος, ίνα χαρίσης και εις εμέ ένα σταλαγμόν από τα χαρίσματά σου, να πληροφορηθώ με μίαν φανέρωσιν ενός μυστηρίου ότι ήκουσας την δέησίν μου, δια να περνώ θαρρετά και πληροφορημένα την ασκητικήν μου ζωήν».

Ταύτα του αγίου γέροντος δεομένου και παρακαλούντος, ήλθε προς αυτόν φωνή εκ Θεου λέγουσα: «Αν είναι και αγαπάς να ιδής την δόξαν μου, πήγαινε μέσα εις την βαθυτάτην έρημον και θέλεις αποκαλυφθή μυστήρια».

Ως ήκουσε ταύτην την φωνήν ο γέρων, εξέβη από το κελλίον του και, ωσάν εμάκρυνεν εκείθεν, τον απάντησεν ένας λη-στής, ο οποίος, καθώς είδε τον αββάν, ώρμησε με βίαν προς αυτόν θέλοντας να τον φονεύση. Και ωσάν τον επίασεν, είπε προς αυτόν: «Εις καλήν ώραν σε απάντησα, Γέ-ροντα, να τελειώσω την εργασίαν μου να σωθώ.

Διότι ημείς οι λησταί έχομεν τοιαύτην συνήθειαν και τοιούτον νόμον και πίστιν, ότι όποιος ημπορέσει να κάμη εκατόν φόνους, κατά πάσαν ανάγκην υπάγει εις τον παράδεισον. Λοιπόν εγώ, πολλά κοπιάσας έως τώρα, έκαμα φόνους εννεήκοντα εννέα και λείπωντάς με ένας είχα πολλήν φροντί-δα και μέριμναν να τελειώσω την εκατοντάδα μου να σωθώ. Λοιπόν έχω σε μεγάλην χάριν και σε ευχαριστώ, οτι σήμερα δια εσένα απολαμβάνω τον παράδεισον».

Ταύτα λέγοντος του ληστού, ως τα ήκουσεν ο γέρων, εξεπλάγη και ετρόμαξεν εις τον εξαφνικόν και ανέλπιστον πειρασμόν. Και ατενίσας τα όμματα του νοός του προς τον θεόν τοιαύτα διαλογιζόμενος έλεγεν: «Αυτή είναι η δόξα σου, Δέσποτα Κύριε, όπου έταξες να δείξης εις εμέ τον δούλον σου; Τοιαύτην βουλήν με έδωκες τον αμαρτωλόν, να εξέβω από το κελλίον μου να με πληροφορήσης τοιούτον φοβερόν μυστήριον; Με τοιαύτας δωρεάς κά-μνεις την αμοιβήν δια τους κόπους της ασκήσεως όπου έσυρα δια λόγου σου; Τώ-ρα εγνώρισα αληθώς, Κύριε, ότι όλος μου ο κόπος της ασκήσεως ήταν μάταιος· και πάσα προσευχή μου ελογίσθη έμπροσθεν σου ως σίγχαμα και βδέλυγμα.

Όμως ευχα-ριστώ την φιλανθρωπίαν σου, Κύριε, ότι, καθώς γνωρίζεις, παιδεύεις την άναξιότητά μου, καθώς με πρέπει, διά τας αμέτρους άμαρτίας μου και με παρέδωκες εις χείρας ληστού και φονέως».

Τοιαύτα λέγων ο γέρων και λυπούμενος εδίψησε πολλά και είπε προς τον ληστήν: «Επειδή, ώ τέκνον, με το να είμαι αμαρτωλός, με επαρέδωκεν ο Θεός εις τας χείρας σου να με θανατώσης και γίνεται και η επιθυμία σου, καθώς ηγάπησας, και στερεύομαι την ζωήν, ωσάν κακός άνθρωπος όπου είμαι, δια τούτο παρακαλώ σε κάμε μου μίαν χάριν και ένα θέλημα παραμικρόν και δος μοι ολίγον νερόν να πίνω, είτα αποκεφάλισόν με».

Και ως ήκουσεν ο ληστής τον λόγον του γέροντος, θέλοντας μετά προθυ-μίας να πληρώση το ζητημά του, έβαλεν εις την θήκην την σπάθην, όπου εκράτει ξεγυμνωμένην, και έβγαλεν από τον κόλπον του ένα αγγείον και επήγεν εις το ποτάμι όπου ήτον εκεί σιμά και έσκυψε να το γεμώση, διά να φέρη του γέροντος να πίνη.

Και εκεί όπου ήθελε να γεμίση το αγγείον, εξεψύχησε και απέθανεν. Λοιπόν, ως απέρασεν ολίγη ώρα και δεν ήλθεν ο ληστής, διελογίζετο ο γέρων και έλεγε: «Μήπως και ήτον νυστασμένος και έπεσε και απεκοιμήθη και διά τούτο αργεί και έχω άδειαν να φύγω και να υπάγω εις το κελλίον μου. Αμή επειδή και είμαι γέρων, φοβούμαι, διότι δεν έχω δύναμιν να δράμω και ως αδύνατος θέλω κουρασθή, να με φθάση.

Και αφού τον θυμώσω με τούτον τον τρόπον, θέλει με τυραννήση χωρίς λύπησιν κόπτοντάς με ζωντανόν εις πολλά κομμάτια. Λοιπόν ας μη φύγω, αμή ας υπάγω εις τον ποταμόν, να ιδώ τι κάμνει». Υπήγε λοιπόν ό γέρων μέ-σα εις τοιούτους διαλογισμούς και ευρήκεν αυτόν αποθαμένον και, ως τον είδεν, εθαύμασε και εξεπλάγη.

Και σηκώνοντας τα χέ-ρια του εις τον ουρανόν έλεγε: «Κύριε φι-λάνθρωπε, εάν ουκ αποκαλύψης μοι το μυστήριον τούτο, δεν βάνω τα χέρια μου κά-τω. Λυπήσου λοιπόν τον κόπον μου και φανέρωσόν μου το πράγμα τούτο».

Ταύτα προσευχομένου του γέροντος, ήλθεν Άγγελος Κυρίου και είπε προς αυ-τόν: «Βλέπεις, αββά, τούτον κείται εμπροσθέν σου αποθαμένος; Διά λόγου σου αναρπάσθηκεν αιφνιδίω θανάτω, διά να γλυτώσης εσύ και να μη σε θανατώση.

Λοι-πόν θάψε τον ως ένα σωσμένον. Διότι ή υπακοή όπου έκαμε προς εσένα και έκρυψε την φονεύτριαν σπάθην εις την θήκην της, διά να υπάγη να σε φέρη νερόν, να καταπαύση την φλόγα της δίψης σου, με αυτό το έργον εκαταπράυνε την οργήν του Θεού και τον εδέχθη ως εργάτην της υπακοής.

Και η ομολογία των εννενηκοντα εννέα φόνων εις εξομολόγησιν ελογίσθη. Λοιπόν θάψε τον και έχε τον με τούς σωσμένους. Και γνώρισε διά τούτου το πέλαγος της φιλανθρωπίας και ευσπλαγχνίας του Θεού. Και πήγαινε χαίροντας εις το κελλίον σου και ας είσαι πρόθυμος εις τας προσευχάς σου και μη λυπήσαι και να λέγης, ότι πως είσαι αμαρτωλός και άμοιρος από αποκάλυψιν. Ιδού γαρ απεκάλυψέ σε ό Θεός ένα μυστήριον.

Ήξευρε δε και τούτο, ότι όλοι οι κόποι της ασκήσεώς σου είναι δεκτοί ενώπιον του Θεού· διότι δεν είναι κανέννας κόπος όπου γίνεται δια τον Θεόν και να μην έλθη έμ-προσθεν αυτού». Ταύτα ακούσας ο γέρων έθαψε τον νεκρόν.

Γεροντικό

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca